

e.MOCIONS DE CENSURA

ES BUSCA artista, o no, pensador ocasional o buscador de sensacions, o ambdues coses alhora, un punt arrauxat o molt, fart de la dictadura de l'art políticament correcte, disposat a expressar i defensar idees que podrien avergonyir la seva mare, que et facin discutir amb la teva parella o t'enemistin amb el teu millor amic, per provocar. Pensaments no anorèxics, intel.lectualment i corporalment parlant. Salvatges. Sense domesticar. *Wilds* molt *wilds*. A anys llum de la mesura, del càlcul i del currículum. I, per descomptat, del quedar bé. Propòsits ja des d'un bon principi físics, pel sol fet de materialitzar-se, ni que sigui amb lletres, als antípodes de conceptualismes idealistes o bonistes o revolucionaris de paper *couché*. Excepcions de la mitjana imposada: monstres o genis, però no *prêt-à-porter*. Anomalies de l'aprovació massiva. Propostes que et deixin bocabadat, i no entenguis per què et sedueixen. Pre-idees, idees de primera mà, post-idees, nihilistes, *gore*, caòtiques, anarquistes, irreverents, absurdes, frikis, patològiques, antidogmàtiques, metòdiques, racionalistes, empiristes... Psicoanalítiques no, per caritat. Religioses, les justes. Esperit volterià. Projectes rebels i resistència. Oposició al tractament de les idees polítiques com si fossin pop-art, no a la seva banalització. Percepcions i comentaris que et puguin portar hipotèticament a canviar la imatge que els altres tenen de tu, a rebre crítiques que et puguin no agradar, o/i desqualificacions. Les regles del joc depenen de tu, i també les seves conseqüències. Et proposem que practiquis amb tu mateix l'ABC social, que et converteixis en el teu propi jutge, policia i botxí, que practiquis, practiquem, la nostra domesticació. Això només per començar l'escalfament...

Les nostres societats occidentals dites democràtiques, però amb mecanismes neoliberals, han fet dels individus el seu objectiu, la seva pedrera, la seva font d'ingressos, el principi i final de la cadena de l'economia especulativa. Un dels déus del pensament postmodern és l'opinió pública. Els individus, el públic, abans anomenat massa i ara consumidor, és amb la seva activitat qui construeix el benefici de les grans corporacions, i aquestes a canvi s'encarreguen de tunejar els cervells dels esclaus, perquè no es rebel·lin, amb la pressió a governs, lleis, *lobbies*, propaganda, neuro-màrqueting autoritari i dèspota, etc., basant-se en el mantra de la llibertat de l'individu en el moment de qualsevol elecció, sigui política, objectual o de pensament. Tot rodó, tot sona bé. I així les idees comunes, idees-mitjana o mitges-idees, de la massa, del públic, dels públics, són les que dominen. De ciutadà a client, el nou feudalisme. Les dissidències són anul·lades, amb bones o males maneres. El pensament poruc de l'esclau s'imposa temorós de perdre el poc que té. El sistema

neoliberal, en aquest sentit, és l'enemic del pensament, com les dictadures. El seu mite ideològic fundacional és la llibertat de l'individu, paradoxalment.

Vivim en un món, pobres de nosaltres, en el que les institucions estan ocupades i preocupades, a vegades, molt i molt de temps, per la correcció política, la correcció formal, la condició postmoderna del *anything goes* i la moral neoliberal, perquè l'ètica sovint brilla per la seva absència, ni que fos cabrona. Un sostre de vidre similar al que pateixen les dones, i justament ho dic per elles, perquè moltes vegades practiquen allò que més pateixen. Vivim en un món en què els mecanismes de selecció i d'ascensor social només permeten un determinat perfil de pensament i acció: estem en mans de programadors programats. La tria resultant, dins d'aquest sistema de reproducció de models, ens deixa sense icones d'altres formes de pensar, relacions i de viure. Moltes altres genètiques i voluntats es queden a la cuneta, excloses, aïllades amb por de treure el cap, com en els temps més obscurs. La diferència ni es tanteja com a hipòtesi. Les institucions públiques i privades no arriegen, ni es plantegen, altres tipus de pensament que no sigui la correcció en tot el seu espectre, per por a perdre la cadira, o l'ordre de picada, o que el públic els miri amb mala cara, perquè de vegades passa. Si ets mous, no surts a la foto. I el resultat molt sovint és l'anestèsia, l'avorriment per repetició, la previsió abans de la visió, l'aplanament normatiu, el pensament únic, l'oferta sense trempera, ensinistrada, entotsolada.

Per això busquem amants de l'extrem, els reprimits o els que es passen cinc pobles, insatsfets o excessius, tant se val, també gent corrent que sàpiga qui és Wittgenstein o Dawkins, o l'imperatiu categòric, per la nostra sorpresa. Busquem pensaments bàrbars que puguin influir en el canvi i destrucció de les doctrines hegemòniques que ens envolten, tant socials, com polítiques, com artístiques. Especulacions extramurs. Propostes que provoquin l'aparició d'altres *frames* interpretatius. Gent desencapsulada. Franctiradors, independents, audaços i enèrgics. Éssers que parlin de l'experiència de l'art com a límit, no des de l'art com a carrera, ni per la promoció personal. I el mateix val per qualsevol altre camp o saber. Individus que pensin i sentin que viure el límit no és una competició *full time*, sinó un estat puntual, circumstancial, comú a artistes (no tècnics o experts en antigues o noves BBAA), científics, pensadors, periodistes, crítics, escriptors, músics, poetes, jardineros, fusters..., i que ens fa aparèixer menys rucs davant de nosaltres mateixos. Gent que en un determinat moment vegi incendiar-se la seva vida i vulgui dir-ho. Gent que li agradi fer la punyeta i dir els que els altres callen per diversos motius. Gent que vulgui marcar terreny propi entre els que tallen el bacallà, o aspirants a

talladors. Gent, i això és el millor, que no l'importi ser copiada. Perquè els artistes i els administradors del règim no tindran més remei que consultar aquesta zona per copiar projectes i apropiars'ls com a seus.

Aquest lloc no és el més oportú per a tothom, però sí per aquells que vulguin provocar una excepció en la seva vida, siguin quins siguin els seus costums diaris i socials. Busquem humans que ho tinguin tot perdut, o tot per guanyar, o vulguin recuperar la credibilitat oblidada. Gent que no busqui estar bé amb tothom, que hagi cremat l'equidistància inicial de supervivència. Gent que no vulgui embarcar-se en una pastera mental i que no l'importi el que diran els altres per les coses que diu o fa en el mateix lloc que té els peus posats. Busquem pròxims d'instints baixos i inconfessables. Personatges amb ètica però sense moralismes, i decidits a no portar sempre tot el pes del món sobre les seves espatlles, perquè s'acaba geperut. Bípedes que siguin capaços de proposar alguna cosa i no hagin de fer una conferència per donar-la a entendre, suposadament. Gent que dubti si el que fa està ben fet, en tots els sentits. Mamífers que s'atreveixin a portar un bloc de notes privat a la vista de qualsevol. Ens de temes insuportables.

Busquem i busquem però també oferim. Oferim un espai virtual, un dipòsit, un pou, per tot tipus d'elements de tot tipus de persones, edats, professions o *hobbies*. Un punt de trobada per a pensaments minoritaris, profètics, a contracorrent, allunyats de l'aprovació i benedicció dels públics. Creant aquest espai esperem que apareguin espontàniament els candidats a ocupar-lo, per allò del fet que sempre som triats, lluny del mite de la llibertat d'elecció i del lliure albir. El sistema de l'art, entès com a mercat cultural de l'entreteniment, aprova els integrats i condemna els no creients, excepte en el moment en què s'inverteixen els termes. Aquest recinte vol ser un gra de sorra en aquest procés. Aquest espai vol oferir una possibilitat de rescat de moltes matèries que sobreviuen ara als marges. Un territori per a formulacions en qualsevol forma i fórmula, dintre dels límits que l'electrònica i les llibertats democràtiques ens ensenyen. L'hora del pati. Una plaça en el qual puguis empenyar-te, cridar, manifestar la ira, fer tot el que està mal vist, fer tot el contrari del que diuen els llibres d'autoajuda, revelar secrets íntims, perquè tampoc cal que signis amb el teu nom, si no vols, pots fer-ho amb pseudònims, alter egos, dobles, triples, múltiples personalitats, etc. Un petit *speakers' corner*. Un terreny en què cadascú marcarà la línia fronterera que es permet a si mateix. Un territori on no es podrà nedar i guardar la roba, com passa sempre a la mar calma, però no en dies de tempesta, en els que pots perdre bous i esquelles.

Una altra peculiaritat d'aquest espai intergeneracional és la seva característica tipus Km 0. Com a d'altres llocs, sota de casa meva hi ha una perruqueria que a l'entrada té un cartell que diu: "Aquí no hi ha *wifi* perquè parlem entre nosaltres". Doncs això mateix. Aquest espai vol emmagatzemar el pensament de persones que en qualsevol moment es poden reunir d'un dia per l'altre sense grans desplaçaments ni preparatius. Tot molt normal i senzill, parlar prenent una cervesa, al marge del discurs autoreferencial i justificador que acaben generant les estructures culturals grans. Més guerrilla que desembarcament d'Omaha. Volem crear un punt de col·lisió d'àtoms i un accelerador de coneixements.

Un espai a la pantalla del teu ordinador, però no un *blog*, per quan estiguis assegut i amb temps, millor que un espai al mòbil on tot es resol amb pim, pam, pum. Un punt que caminarà en dues direccions: horitzontal i vertical. Horitzontalment perquè actuarà com un vaixell trencagels. Verticalment perquè serà fatalment com aquell pou que els assiris abandonaven lligats assassí i víctima per sempre més. El Pou on les coses criaran o ens assenyalaran amb el dit. I perquè no s'estengui el pànic, qualsevol substància penjada podrà ser suprimida sense cap explicació ni justificació per part de l'autor, actor o autoritat, només bastarà amb la seva voluntat.

Una cruïlla que prioritzarà idees i emocions, no persones ni noms. Un simple espai a la pantalla del teu ordinador, de moment, que no va en contra de ningú, ans a la contrària, integrador de tot tipus de sabers, però sí a contracorrent, insubmisos, d'una mecànica de funcionament, en la que possiblement tots som coresponsables de la seva producció i reproducció.

Ferran Garcia Sevilla
25 Febrer 2015.